

Omnec Onec

DUTCH

Collection of Texts

- Part IV -

Ontmoeting met een bosgnoom

Ontmoeting met een bosgnoom

Dutch Collection of Texts – Part IV

Copyright © 2000 by Omnec Onec

Dutch translation 2013 by Lenthe Reijman, lenny.reijman@tele2.nl

Niet-commercieel kopiëren en delen van deze teksten is toegestaan, evenals citeren, maar dan wel onder vermelding van de bron. Alle rechten om de inhoud aan te passen en te vertalen behoren toe aan de auteur en er is een geschreven instemming vereist om hiermee te werken.

Non-commercial copying and sharing of these texts as well as citing is allowed provided that the source is acknowledged. All rights of content-editing and translation belong to the author and require written approval.

Editing en upload: Anja CR Schäfer

Internet: www.omnec-onec.com

E-Mail: contact@omnec-onec.com

Het gebeurde tijdens mijn eerste tournee hier in Duitsland. Sigrid B.-Lamb van Mutter Erde Center vlakbij Keulen had mijn boek gelezen en wilde dat ik een workshop gaf in haar lokatie.

Ze woont in een oud schoolgebouw met een grote magische tuin. Deze tuin is heel bijzonder en niet open voor het publiek. Ze laat de planten hun eigen gang gaan en laat slechts bepaalde mensen en groepen toe om meditatie te doen. Dus gingen we na mijn workshop allemaal de tuin in, met wierookstokjes. Midden in de tuin is een vuurplaats waaromheen twaalf boomstompen staan. En er is een bank voor een paar bosjes, die uitzicht biedt op de vuurplaats. We kwamen de plek binnen door een soort natuurlijk gevormde poort, van twee grote pijnbomen waarvan de toppen verstrengeld zijn. Er stonden twaalf boomstompen omheen, in een kring. Toen we er aankwamen begon het te regenen en we gingen terug naar binnen. Iedereen stak zijn wierookstokje in de grond. Ik plaatste de mijne naast een boomstomp.

De volgende morgen was het zonnig, en ik ging wandelen met Torsten. We liepen langs de tuin en vonden een beekje vlakbij, dat over wat stenen kabbelde. De omgeving is prachtig. Toen we een nabije heuvel beklommen, die bedekt was met bosjes en bomen, viel mijn oog op iets onderaan één van de bomen. “Kijk, dit is een huis van bosgeesten”, zei ik tegen Torsten, en ik wees naar een kleine opening tussen de wortels. Hij was eerst heel skeptisch, geloofde niet dat gnomen echt bestaan. Ze verbergen zich voor mensen omdat ze in het verleden door hen zijn mishandeld; ze werden gevangen genomen en tentoongesteld voor geld, of gemarteld om te vertellen waar waardevolle edelstenen konden worden gevonden.

Torsten dacht dat het een muizenhol was. “Maar kijk naar dit kleine huisje”, zei ik, “het is gebouwd in het onderste van de boom. Er is een klein deurtje en een trapje ervoor. En er ligt een stervend blad op de trap. Dat is een deurmat, waarop ze hun voeten vegen, en een muis doet dat niet, of wel?” Er was zelfs een raam, gemaakt van aarde aan de zijkant van de boom. Het dak bestond uit wat takjes bedekt met bladeren. Een deel ervan was door de regen weggespoeld. “Laten we het dak repareren”, stelde ik voor. “Voor het kleine mannetje kost dat veel tijd, en voor ons kost het maar een paar minuten.” Torsten keek me aan of ik compleet gek was, maar hij hielp me wat bladeren en takjes te verzamelen om het dak te repareren. “Dit zal hem heel gelukkig maken”, zei ik glimlachend.

Toen we terug waren bij Sigrid, herinnerde ik me dat ik haar had beloofd een speciale meditatie te begeleiden in de tuin. Haar spirituele gidsen hadden haar verteld dat ik alleen de tuin in moest gaan en dat daar een bepaalde informatie op me wachtte. Dus ging ik naar de vuurplaats, en ik passeerde de boomstompen en vroeg me ineens af waar al die wierookstokjes van gisteravond waren. Ze waren allemaal weg, behalve de mijne die nog steeds was waar ik hem had neergezet. Ik nam hem mee en ging zitten op de bank. Ik droeg die dag een spijkerbroek en mijn zwarte laarzen met een ketting aan de achterkant van de hiel. Toen ik mijn ogen dichtdeed om de meditatie te starten, rook ik ineens brandende wierook. Het wierookstokje in mijn hand was aan. Dat is magie, dacht ik, mijn wierookstokje is vanzelf aangegaan. Dit is heel interessant. Ik deed mijn ogen weer dicht om mijn mantra's te doen, en iets bewoog de ketting op mijn laars. Ik had eerder met een kleine kitten gespeeld, dus ik dacht dat het deze kitten was die met de ketting speelde. Dus ik glimlachte en toen ik iets warm op mijn voet voelde dacht ik opnieuw dat het de kitten was die daar lag. Ik deed mijn ogen open, en verwachtte het katje te zien, maar er zat een klein mannetje op mijn laars. Ik kreeg zowat een hartaanval! Ik deed mijn ogen weer dicht, en dacht dat hij er misschien niet echt was, maar toen ik opnieuw keek zat hij er nog steeds: benen gekruist, en hij rookte een klein pijpje. Ik kon de rook ruiken. Opeens voelde ik dat ik moest niezen en ik wilde het onderdrukken, omdat ik bang was dat het lawaai hem zou weggagen. Dus wreef ik langzaam met mijn hand over mijn neus om het niezen te stoppen – en hij deed hetzelfde! Ik begon te lachen en hij lachte ook. Zijn stem was heel diep. Ik kon zijn kleine witte tanden zien. Hij had heel roze wangen en een witte baard. Hij droeg een broek en vest van suède, en een punthoed. En hij was zo klein, niet meer dan 20 cm, net een poppetje. We keken glimlachend naar elkaar. Toen zag ik dat hij zijn hand naar voren bewoog van achter zijn rug en iets voor me ophield. Dus ik boog me voorover en opende mijn hand. Hij legde er iets in. Zijn handje was zoo klein, en heel warm, zoals een echte hand. En toen sprong hij op en verdween tussen de bosjes.

Mijn hart klopte nog steeds als een idioot. Ik durfde niet te kijken wat er in mijn hand lag, omdat ik bang was dat er niets zou zijn, en ik dacht: niemand zal dit geloven. Wat zal ik de mensen vertellen? En wat ga ik Sigrid vertellen? Kan ik dit verhaal delen?

Ik ging naar binnen en vertelde Sigrid alles wat er in haar tuin was gebeurd. Eindelijk vond ik de moed om te kijken wat er in mijn handpalm zat. Ik was echt bang om dit verhaal te vertellen, maar het cadeautje van de kleine man is mijn bewijs dat het echt waar is. Er was een klein kristal, zo klein als de nagel van mijn pink, met een houdertje in de vorm van de hoed van de gnoom, overdekt met vreemde symbolen. Bovenop zat een Egyptische Ankh. Er zat een gaatje in waar een ketting doorheen kon. Het kristal was gesneden in vele onregelmatig gevormde facetten, heel veel kleine aan de ene kant en grotere aan de tegenoverliggende kant. Deze laatste kant was overdekt met goud. Het was zeer ongebruikelijk in een glinsterende blauwpaarse kleur. Volgens een edelsteendeskundige dateert het uit Atlantische tijden. Dat is de tijd waarin ze kristallen bedekten met goud voor speciale ceremoniën.

Sigrid was heel blij met het verhaal, omdat ze toen ze in het huis kwam wonen en bezig was de tuin op te ruimen, 's nachts zingen had gehoord en kleine mannetjes had gezien die rond een vuur dansten. Nu was ze blij dat ze er nog steeds waren en ze voelde zich hun verzorger. En de gnomen hadden mij uitgekozen om hun verhaal te vertellen en om de mensen een kans te geven hun overtuigingen te veranderen en opnieuw contact met ze te maken. Het verhaal van de gnoom werd onderdeel van mijn workshops. Veel mensen, die bang waren voor gek te worden versleten en die nooit over hun ervaringen met de kleine mensen of natuurgeesten hadden verteld, deelden nu hun verhalen met me.

Het hangertje dat Omnec ontving